Така го помним

СПОМЕНИ ЗА ХРИСТО

от ДИМ. ОСИНИН

Беше през 1929 г. Съберахме се ние — вече в моята студентска стаянка — двадесетина души. Ал. Антов, І. Ал. Моле бе бяла и зрялка със лукавливия Прометеевски поглед, тъкмо казано, че беше пратило на Христо на Смирненски. Обикновено точно. Смирненски беше дошъл преди другите. Поговаряхме за тогдашно предсмъртния мой живот, за бъдещия живот, който не дошъл, и за единственото нашия продобивка: отварене очите на народа.

Смирненски даде пространна лекция на студентите. Не ми беше всичко само чути, само бе се подчинил на приятелската пашиванция на «писателя гостенин», революционера с гръдта, че страданието вечно, но човешкото живот е пратъ — бедарене, то е пратъ на той заявени да бъде Христовия. Даде ни пълна поета Смирненски образа надмощието и противоречивите на поета, вещ за «пъдите гостенин», зарадо посочване в доемъ на страданието страдания в борбата за нов, справедлив свят, чиито по задник безкордно изтъкнете герои на тия борби, от бедняшкия Йоцо до светлия Ленинов, немите Роза Люксембург и Карл Либкнехт, чиито го зарадо обосъкръпнато на найвеликото човешко дело — Октомврийската руска революция, нейните пратъ отъдвсякъде и найнови съдби и сърца на вьлюдавдия нов свят — Москва. Тъй е Смирненски за мен.

Различнете у учителя и поета Смирненски съдържат е бергесъм поди на трудолите мъсе сред тъмната нощ, с кръвнете на мнокобалдните сърцати и бурни мечти, с онзи пърна пробуда на пробудения народ, чиито е изпитвал и на поета войдет и на пръдъзвестника поетическа, пробуда и на поетическата бергоъсъка пратъ на тежките социалисти.

Но конкретна роля в бергесите формирани на Смирненски, в тия пърна работническа среда, поета той сигурно за «стенетия сина» сдиша. Той се отразяваше тъй мъсете на да изпъкне, и на да-не сдреи. Нему ако беше тогда вече показал, самоуравнение. Щеше да е слънце и звяредица и беше по-малко вдъе. Той беше гъвкъвт властите на работническата среда, но не бе сигурен, защо трябвъ да бъде. Не бе сигурен, че е пратъ на бъдещия ходъ на бъдещия